

SPOLÉČNOST PŘÁTEL ITÁLIE
ASSOCIAZIONE AMICI DELL'ITALIA

Zpravodaj

Společnosti přátel Itálie

rok: 2017 • ročník: XXII • číslo: 2

Adresa redakce:

Vocelova 602/3
120 00 Praha 2

Internet:

eva.poddana@prateleitalie.eu
www.prateleitalie.eu

Číslo účtu:

4200582242/6800

Odpovědná redaktorka:

Eva Poddaná
Tel.: +420 603 413 962

Náklad:

600 výtisků

Sazba a tisk:

Firma KELOC PC, spol. s r.o.,
náměstí SNP 32, 613 00 Brno

Uzávěrka tohoto čísla:

19. května 2017

Úvodem

Přeji dobrý den při otevření druhého čísla našeho letošního Zpravodaje a doufám, že i tentokrát pro Vás bude příjemným zdrojem nových informací. Máme za sebou Valnou hromadu, která proběhla podle plánu 23. 3. 2017, na ní byly odhlasovány nové Stanovy SPI, které si můžete přečíst v plném znění na našich stránkách www.prateleitalie.eu. Odhlasovali jsme jednu důležitou změnu a to následující – všichni členové, kteří nezaplatili členský poplatek ve dvou posledních letech a nezaplatí ani ve lhůtě dvou měsíců po oznámení, budou odstraněni z databáze členské základny. I když jsme toto ustanovení měli ve Stanovách již dlouho, nebylo ještě nikdy uplatněno – až teď. A myslím, že je to správné, protože financování SPI je v dnešní době stále složitější a výše členského poplatku je spíše symbolická.... Doufám tedy, že se zamyslíte nad svým přístupem a uvážíte, jestli je pro Vás členství v SPI důležité a také, jak je pro Vás důležité SPI podporovat, aby mohla přinášet další nové aktivity.

Pro ty, kteří se rozhodli nás nadále nepodporovat, bude tento Zpravodaj posledním, respektujeme toto rozhodnutí a děkujeme za podporu v minulosti.

Abych přešla od nepříjemných zpráv k příjemnějším, mimo jiného se dozvíte, ve kterých městech se uskutečnily nebo uskuteční akce nazvané Chut' Itálie, připravené ve spolupráci s Agenturou Butterfly z Hradce Králové. Ta již v minulém roce připravila úspěšný italský den a tak jsme v letošním roce spojily síly – nejbližší akce se bude konat 17. června na Náměstí Jiřího z Poděbrad v Praze – všichni jste srdečně zváni! Přijďte ochutnat Chut' Itálie!

A pokud náhodou nebude moci přijít, přeji krásnou letní dovolenou, samozřejmě nejlépe v Itálii!

Ing. Eva Poddaná

Uhradili jste členský příspěvek na rok 2016 a současný rok 2017?

Příjmy Společnosti přátel Itálie pocházejí ze tří základních a momentálně jediných zdrojů. Z členských příspěvků, jazykových kurzů a z akcí, které pořádáme. Jak jste nepochybně zaznamenali, usilovně se snažíme o rozšíření aktivit SPI tak, aby členství v SPI dosáhlo vyšší úrovně a členům poskytlo maximum informací a zážitků. Přesto, že se snažíme získat i další finanční prostředky ve formě grantů a sponzorských darů, zatím zůstávají členské příspěvky hlavní položkou našeho rozpočtu.

Proto opět musíme položit našim členům obvyklou otázku - nezapomněli jste na zaplacení členských příspěvků na rok 2016 a současný rok 2017? A pokud si nejste jisti, zda máte příspěvky uhrazeny – případně i za minulé roky – můžete se zeptat na emailové adrese eva.poddana@prateleitalie.eu nebo na telefonním čísle 603413962. Rádi Vás budeme informovat.

Současně si Vás dovoluujeme opět upozornit, že pro neplacení členských příspěvků po dobu dvou roků a neuhrazení dlužné částky, ani do dvou měsíců po upozornění, Vám bude podle stanov SPI členství zrušeno. Mnozí členové na včasnou úhradu ročního členského příspěvku občas zapomínají. Minimální členský příspěvek činí 200 Kč s tím, že každý člen může zvážit své možnosti, jak dále finančně přispívat k dalšímu rozvoji činnosti společnosti i vyšší částkou. Minimální příspěvek pro studenty a důchodce je stále 100 Kč.

Pro identifikaci úhrady je třeba uvádět jako variabilní symbol číslo členského průkazu. Pokud jej nemáte po ruce, uvádějte své jméno, příjmení a rok, za který příspěvek platíte. Již předem Vám děkujeme za splnění členské povinnosti.

Eva Poddaná

**Aktuální číslo účtu je
4200582242/6800
u SBERBANK.**

**Původní účet vedený u České spořitelny
byl ke konci roku 2015 zrušen.**

Carlo Vender, čestný předseda Společnosti přátel Itálie, dovršil 16. dubna devadesáté narozeniny

Díky jeho pracovitosti, vytrvalosti, respektu k bližním a hodnotám, které ctí celý život, se mu podařilo vybudovat jeden z největších italských obchodních podniků v oboru vytápění a vodovodní techniky.

Podnikatelský úspěch mu umožnil věnovat se jeho velké lásce, kterou je pro něj hudba. Jako člověk vyšlý ze skromných poměrů má velice vyvinutý smysl pro solidaritu s potřebnými. Tyto vlastnosti předurčily jeho angažovanost ve veřejném životě v Itálii a shodou okolností i při rozvíjení italsko-českých vztahů v oblasti kultury. Stal se dlouholetým prezidentem sboru Giuseppe Verdiho při Parmské opeře. Tento osmdesátičlenný sbor přijel v červnu 1990 na náklady Carlo Vendera na slavnostní koncert doprovázený orchestrem řízeným naší členkou Miriam Němcovou. Koncert se konal v Praze v den založení Společnosti přátel Itálie. Při této příležitosti byl Carlo Venderovi předán členský průkaz Společnosti přátel Itálie s číslem 1 a byl zvolen jejím čestným předsedou.

Jeho kontakty s tehdejšími Československem začaly již v průběhu sedmdesátých a osmdesátých let sponzorskou podporou desítek výměnných zájezdů českých a slovenských pěveckých sborů do Itálie a italských sborů do Československa. Jeho osobní zásluhou se mnoho mladých lidí z naší republiky dostalo i za tehdejších složitých poměrů do Itálie. Na vlastní náklady mimo jiné vydal knihu o verdiovské zpěvačce českého původu Tereze Stolzové. Za tuto činnost mu tehdejší Společnost pro mezinárodní styky udělila krátce před zhroucením režimu Zlatou medaili. Bylo i jeho zásluhou, že jsme při založení Společnosti přátel Itálie měli v oblasti nevládních kulturních styků s Itálií na co navázat.

Deník Gazzetta di Parma zveřejnil k devadesátým narozeninám Carlo Vendera obsáhlý článek, na který jsem reagoval dopisem řediteli deníku Michele Brambillovi. Dne 18. dubna deník Gazzeta di Parma můj dopis otiskl v rubrice „Dopisy řediteli“ s tímto textem:

Vážený pane řediteli, četl jsem ve vašich novinách 11. dubna překrásný a velice podrobný článek k devadesátým narozeninám Vašeho spoluobčana Carlo Vendera. Chtěl bych za to poděkovat Vám i autorce článku Mare Pedrabissi. Kromě toho Vás chci požádat o zveřejnění mého osobního zamyšlení a poděkování Společnosti přátel Itálie v České republice Carlo Venderovi.

„Drahý příteli, předsednictvo Společnosti přátel Itálie v České republice si přeje být mezi prvními s vyjádřením našeho srdečného blahopřání k Tvým devadesátým narozeninám. Využíváme této příležitosti především, abychom projevili náš obdiv nad tím, co se Ti podařilo nezištně udělat pro dobro jiných nejen ve Tvé vlasti, ale i pro naše spoluobčany. Mezi mnoha Tvými dobročinnými skutky vzpomínáme

na Tvé velké úsilí k záchraně malé Jany Štádlerové po těžkém úrazu, který utrpěla při dopravní nehodě. S vděkem vzpomínáme na Tvůj přínos k založení Společnosti přátel Itálie v České republice a k její činnosti v oblasti kultury. Jsme hrdí, že jsi naším čestným předsedou již od roku 1990. Se srdečným přáním i všem Tvým nejdražším Rostislav Pietropaolo, zakladatel Společnosti přátel Itálie“.

Rostislav Pietropaolo

Nahá v barvách benátské renesance

V renesančním paláci dóžecí rodiny Grimani je v jedné z místností dnešního muzea vystavena freska, která byla v roce 1938 sňata z fasády skladu německých kupců v Benátkách. I když je po půl tisíciletí značně poškozená, stále na ní můžeme rozeznat rysy obnažené mladé ženy, jmenuje se prostě a výstižně La Nuda - Nahá. Tady začíná následující příběh o přátelství dvou mužů, kteří nesmazatelně zosobnili renesanční Benátky ve všech jejich barvách.

Datum vzniku fresky se počítá do rozmezí let 1508 až 1509 a autorství je připisováno Giorgionovi z Castelfranca, který zemřel na následky intenzivního milostného života a morové nákazy ve věku kolem třiceti let. Byl to on, kdo začal odvážně malovat nahá ženská těla, snad právě proto, že je tak důvěrně

znal. Po něm už to všichni pro velký úspěch pouze opakovali. Podobně jako Tizian Vecellio, který s Giorgionem na freskách skladu pracoval, byla to jeho první významná zakázka pro hlavní město Nejjasnější republiky.

Tizian sloužil Benátkám dalších sedmdesát let a téměř je neopouštěl. V tomto městě vynikajících obchodníků byla oddanost vůdcům otázkou hluboké loajality, která nesměla být porušena. Kritizovat a vystoupit proti Republice znamenalo vyřknout nad sebou ortel smrti nebo se dostat do věžeňských kobek vedle Dóžecího paláce. Těžko říct, co bylo vlastně horší.

Když byl v květnu roku 1527 vypleněn Řím neuspokojenými žoldáky císaře Karla V., Benátky pochopily svou šanci stát se kulturním nástupcem Říma a nejvyšší

politici města překročili vlastní stín. Svou vrozenou pragmatičnost dokázali rozšířit o duchovní sféru, například zakázkou na přestavbu centrálního prostoru a stavbou nové knihovny u Dóžecího paláce, které se ujal Florent'an Jacopo Sansovino.

Podal se mu dokonalý trik. Nikdy nezapomenu na dětský úžas mého syna, který se ze změti úzkých uliček najednou ocitl na ohromném náměstí v antickém stylu. Ten přece do Benátek nepatří! Ale nakonec se stal jejich symbolem. Stát na jediné piazzě ve městě, kde jinak najdete pouze campi a campiella je jednoduše zvláštní. Jak lze takový prostor, kde pod vašimi nohama proudí potoky vody, popsat? Je plný kancelářů bývalých Prokurií, kde sídlili úředníci jednotlivých správních obvodů a kam za nimi docházeli kupci, řemeslníci, tiskaři, umělci, prostitutky a prostí lidé. Tady někde byl také vypisován Tizianův nárok na roční důchod pro oficiálního malíře Republiky.

Nikdy už se nedozvíme, kdo byla Giorgionova La Nuda, můžeme se ale snadno domnívat, že byla prostitutkou. Kurtizány a prostitutky stávaly malíři modelem a také s nimi často udržovaly milostný vztah. Byla to významná sociální skupina města, která na daních přinášela do obecní pokladnice velké bohatství.

V dobách největšího rozkvětu tohoto řemesla tvořily až osminu celkového počtu obyvatel, tedy dvacet tisíc. Existovaly oficiální katalogy, z nichž si zákazník mohl vybrat a byl předem informován o ceně služby. Snad největší proslulost si získala svého času Veronika Franco,

jejíž jméno je spojeno s náměstím Santa Maria Formosa, kam docházela do paláce Venieri. Patřil Sebastianu Venierovi, námořnímu veliteli v klíčové bitvě u řeckého Lepanta v roce 1571 proti turecké invazi do Evropy, a také pozdějšímu dóžeti. Byla jeho dlouholetou milenkou, on jejím ochráncem a možná i otcem některého z Veroničiných dětí. Veronika byla kurtizánou v tom nejlepší slova smyslu. Byla vzdělaná, kultivovaná a napsala krásné milostné básně, které se naštěstí v následujících stoletích neztratily.

Prostitutky fascinovaly také literáta Pietra Aretina, rodáka z toskánského Arezza. On sám byl nemanželským synem místní kurtizány a ševce. Objevil se v Benátkách dva měsíce před sacco di Roma, dokonce to víme přesně díky dopisu, stalo se

tak 27. března 1527. Byl vyhoštěn od papežského dvora Klementa VII. kvůli svým satirickým pasquinatům (krátké a indiskrétní veršičky odhalující to, co mělo zůstat skryto) a vzápětí po jeho příchodu začalo pevné přátelství mezi ním a malířem Tizianem, během něhož oba muži dokonale využili potenciál svých sociálních dovedností a kontaktů.

Tizian Aretina přežil o dvacet let, oba dva propadli ženské krásě. Ten

první ji zvětšil na svých plátnech v nedostupném umění práce s barvami zvaném colorito, a druhý o ní psal dosti hrubým, až pornografickým stylem. Nejznámější literární odkaz Pietra Aretina jsou sice Rozmluvy o mravech hříšných kurtizán, ale to nejvzácnější, co po něm zůstalo, jsou jeho dopisy. Malířovi jich napsal celkem 43 a v mnoha z nich popisuje krásu jeho obrazů.

Na levém břehu kanálu Grande, v místech Riva del Carbon ve farnosti svatého Lukáše stojí menší palác, v němž žil a zemřel Pietro Aretino. Právě v jednom z dopisů Tizianovi zanechal vzpomínku na nádherný květnový večer, kdy večerel sám a poté se oddal typické benátské činnosti. Opřen pohodlně celou váhou těla o parapet okna, jednoduše pozoroval život kolem sebe. Nechala jsem se inspirovat, byť jsem nemohla být vykloněná z okna vlastního obydlí, ale líbilo se mi okukovat kolemjdoucí i kolemjedoucí. K tomuto benátskému „sportu“ pozorování života je nejlepší být usazen u barového stolečku se sklenkou aperitivu v ruce a občas se zakousnout do chlebiček, takzvaných cicchetti, kterých má v pozdním odpoledni každý bar připraveno velké množství, i ve vegetariánské variantě. Ani jsem nakonec nešla do Goldonihova divadla na představení Sluha dvou pánů. Bylo mi totiž jasné, že Goldonihovy hry se odehrávaly autenticky přímo před mýma očima.

Michaela Krčmová

Italský literární fenomén – Elena Ferrante a její Geniální přítelkyně

Čtyři miliony výtisků prodaných ve 44 zemích, z toho jen milion v Itálii a půl druhého milionu ve Spojených státech. To je fantastický úspěch tetralogie s názvem

Geniální přítelkyně autorky s neznámou identitou a pseudonymem Elena Ferrante. Na konci roku 2015 se tetralogie dokonce objevila mezi deseti nejlepšími romány roku v prestižním žebříčku New York Times, úspěch nevídaný tím spíš, že překlady z jiných jazyků jsou na americkém vydavatelském trhu okrajovým segmentem. A došlo i na filmová práva – na konci léta 2017 se začne s natáčením televizního seriálu v mezinárodní koprodukcí pod názvem „The Neapolitan Novels“.

Čtyři románové díly o zhruba 450 stranách „L'amica geniale“ (2011), „Storia del nuovo cognome“ (Příběh nového jména, 2012), „Storia di chi fugge e di chi resta“ (Příběh těch, co odcházejí, a těch, kteří zůstanou, 2013) a „Storia della bambina perduta“ (Příběh ztracené holčičky, 2015) líčí životní osudy dvou dívek, kamarádek i rivalek Eleny Greco (Linù) – autorčino alter ego – a Raffaely Cerullo (Lila), vyrůstajících na neapolské periferii. Kolem nich zde vystupují desítky dalších postav, většinou členů mnohačetných nemajetných rodin v područí místních camorristů, a pozadím jejich životních příběhů je vývoj Itálie od chudých poválečných let přes ekonomický boom let šedesátých až do počátku nového tisíciletí.

Zanedbaná a přelidněná neapolská čtvrt' symbolizuje bídu italských padesátých let. Křik, hádky, ponižování a domácí násilí jsou na denním pořádku, jediným únikem z neutěšené situace je získat vzdělání, a tím i odpovídající společenské postavení. Je to právě Linù, již se podaří díky vnímavým učitelům vystudovat vysokou školu a stát se známou spisovatelkou. S ní se děj přesouvá do Pisy, Florencie, Milána a Turína, do Francie a Rakouska, jsme svědky studentských bouří na konci šedesátých let, zapálených politických a intelektuálních debat let sedmdesátých a následně i temného období italského terorismu a korupce.

Lila, ač zřejmě ta nadanější z obou, školní docházku nedokončí a na prahu zletilosti vstupuje do manželství. Z něj brzy utíká, pracuje v továrně za nelidských podmínek, stává se účastnicí dělnických nepokojů a snaží se o vlastní emancipaci. Ženské otázky věnuje autorka mnoho prostoru a přibližuje ji z mnoha úhlů, at' už jde

o předčasná manželství, rozvod, výchovu dětí, tak úlohu ženy v pracovním procesu, v kultuře a ve společnosti vůbec.

Jedná se o styl románového vyprávění s hutným, mnohvrstevným dějem, který však ubíhá lehce, přináší neustálé zvraty, vyjevuje skryté stránky postav, předkládá jednu nečekanou událost za druhou a čtenáře nechává takřka bez dechu.

Způsob, jakým autorka zobrazuje bezútesnou realitu neapolských chudinských čtvrtí, je kritiky přirovnávána k „plebejské mase“, jak ji líčí Curzio Malaparte v legendárním románu „La pelle“ (Kůže). Ještě častěji je srovnávána s Annou Marií Ortese a jejím románem „Il mare non bagna Napoli“ (Moře neomývá Neapol). Svým významem a celkovým dosavadním dílem je pak stavěna na roveň Ely Morante.

Kdo vlastně tedy je Elena Ferrante, autorka, která si od roku 1992 získala miliony čtenářů? V tom roce vydala svůj první román „L'amore molesto“ (Tíživá láska), ověčený mnoha cenami a zfilmovaný režisérem Mariem Martonem. Stejných ovací se dostalo i jejímu románu „I giorni dell'abbandono“, (Dny opuštění) v roce 2002. Režisérem stejnojmenného filmu byl tentokrát Roberto Faenza. Již při svém debutu se autorka nechala slyšet, že nebude zveřejňovat svou identitu, nebude vystupovat v médiích a účastnit se prezentací svých knih, nebude osobně ani přebírat případné ceny. „Za autora má plně mluvit jeho dílo,“ prohlásila v jednom interview poskytnutém deníku La Repubblica.

Strhující úspěch románu Geniální přítelkyně pochopitelně podnítil různé nenechavce, aby se po identitě autorky pídili, ale dosud zůstalo jen u dohadů. Jako nejpravděpodobnější autorkou se jeví Anita Raja, překladatelka nakladatelství E/O, které je vydavatelem Eleny Ferrante. Jiné hypotézy vedou k jejímu manželovi, jímž je spisovatel Domenico Starnone. Kritikové nevyklučují, že se na autorství podílí oba, protože styl prvních dvou románů je dosti odlišný od veleúspěšné tetralogie. A zlí jazykové dokonce tvrdí, že ono záhadné skrývání identity je součástí reklamy. Ať už je to, jak chce, román zcela jistě stojí za přečtení. První díl vyšel nedávno v češtině a nechcete-li netrpělivě čekat na to, jak to všechno bude dál, nabízí se italský originál. Výborný tip na dovolenou!

Lenka Uchytílová

Jak se dostat na nejhezčí vyhlídku v Benátkách zadarmo a bez front?

Loni v říjnu otvíral Benetton společně s DFS (firma z konglomerátu LVMH Louis Vuitton Moët Hennessy) v Benátkách nákupní centrum T Fondaco dei Tedeschi. V té době málokdo věděl, že budova má střešní terasu s dechberoucím výhledem na Benátky. A volným vstupem k tomu. Dnes je situace už jiná. Vstup je sice pořád zdarma, ale musíte si na vyhlídku vystát frontu.

Čekáním strávíte maximálně 5 minut

S tím, jak se blíží letní turistická sezóna, bude zájem o vyhlídku ještě narůstat. Už na letošním karnevalu byl zájem mimořádný. Blog www.doBenatek.cz má pro vás tip, jak si nenechat nabourat program prohlídky města a čekáním na vyhlídku strávit maximálně 5 minut.

Jak na to? Nechejte se vyvézt po červených jezdicích schodech do předposledního patra paláce. Do toho posledního musíte po svých. Jděte po šípkách „Terrace“. Ještě poslední schod a jste tady. Tedy skoro.

Stoleček a usměvavé dámy

Většina návštěvníků jde rovnou za nosem do sálu před sebou. Vy ale ne. Dejte se doleva. Na konci chodby je stoleček a u něho usměvavé dámy. Ty návštěvníkům vydávají „žetony“ s časem, kdy na ně přijde řada. Třeba za 2,5 hodiny.

Na terasu totiž z bezpečnostních důvodů pouští ochranka jen omezený počet návštěvníků. No jo, ale co ty 2,5 hodiny dělat? Vyrazit poklusem na San Marco a pak se rychle vrátit? Máte najednou celý program prohlídky Benátek v troskách.

Jak se dostat na nejhezčí vyhlídku v Benátkách bez front?, Benátky průvodce, kam v Benátkách, co vidět v Benátkách, káva v Benátkách, co ochutnat v Benátkách

Vstupní hala, odkud pouští ochranka po schodech na terasu.

Objednejte se na čas, který vyhovuje vám

Bud'te mazanější. Nenechte si diktovat, kdy na vás přijde řada. Požádejte, aby vás objednali na čas, který bude vyhovovat vám. Třeba až za 4 hodiny. Nebo za 5. Prostě až se budete vracet zpět do hotelu. Slečna vám s úsměvem vydá „žetonek“. Na něm bude uvedený čas, v kolik začíná vaše prohlídka.

Stačí dorazit 5 minut předem

Stačí pak dorazit cca 5 minut předem. Stoupnout si do krátké řady. V ní stojí jen lidé, kteří mají objednaný vstup na stejnou hodinu jako vy. Bude jich tak 30–40. Žetonek dáte při vstupu ochrance. A pak už vystoupáte poslední schůdky a můžete se kochat famózním výhledem na Benátky. Ale moc neváhejte. Z důvodu velkého zájmu na to máte tak 10–12 minut. Pak se střídá.

PS: Nahoru můžete také vyjet výtahem. Jsou dva. Najdete je za kavárnou v přízemí. Mimochodem, mají v ní vynikající espresso. Za 4 €. U výtahu je i WC (zdar-ma) stejně jako je v posledním patře.

Další zajímavosti o Benátkách najdete na blogu našeho člena www.doBenatek.cz

Miloš Křepelka

Pietro Fratiglioni

Když jsme jezdili s Eniem s prádlem, střídali jsme restaurace, kde jsme obědvali. V úterý jsme ale jedli vždycky v Molino d'Elsa poblíž Casole. Silvia, tchýně majitele Carla, vařila totiž výborně. Ale ty úterky byly zajímavé také proto, že se tam scházela celá parta: Ricardo, majitel slévárny hliníku od nedalekého Ponte S. Giulia, se svým hlavním inženýrem Francem, Loris, který měl v Pievescole dílnu na doplňky do koupelen, Cristina ze Sieny, která dodávala Lorisovi chemii, my dva a většinou ještě někdo náhodný. Obědy byly veselé, někdo něco zajímavého vyprávěl, vyměnili se nejnovější anekdoty, a nebo jsme si prostě dělali legraci z Lorise, protože on byl jediný, kterému to vadilo.

Hlavní figurou býval ale Pietro Fratiglioni. Byl fenomén. Nejen že byl kus chlapa, 180cm a 130 kilo, ale byl také zábavný, věděl spoustu vtipů a přinesl vždy láhev dobré grappy. Telefonoval okolo jedenácté: „Kde jste?“ Když jsme mu řekli, kde jsme, zeptal se: „Tak v poledne u Carla? Možná, že přijdu trochu později.“ To bylo jasné, protože právě vstal a měl to ze Sinalungy, kde bydlel, dobrých 100 kilometrů. Přicházel obvykle, když už jsme dojedli. „Cos měl? Bylo to dobré?“ To byla zbytečná otázka; jako by Silvia uvařila někdy něco, co nebylo výborné. No, a když dojedl, prohlásil: „Ted' si dáme ještě kafe a pak půjdeme!“ Nešlo ale o kafe, jemu spíš o grappu, která byla vždycky k tomu. Poprvé to říkával asi v půl druhé, pak to opakoval každých dvacet minut. Kafe jsme si dali, i grappu, ale nešli jsme. Nebylo zvláštností, když jsme tam seděli ještě v pět hodin. Říkali jsme, že musíme

dál, že máme dlouhou túru. Dal mi klíče od svého auta: „V kufru je na dece lahev, přines ji!“ Měl dobrou grappu, kterou jsme vždy kvitovali s povděkem. No a když Loris, Ricardo a Franco odešli pracovat, dal mi znovu klíče od auta: „V kufru nalevo, úplně ve spodu je láhev, přines ji!“ A ta bývala ještě lepší.

Pietro byl totiž sám. Narodil se v Radicondoli, jeho děda tam míval hodně pozemků. Jenže je rozdělával mezi syny, ti je také zase rozdělávali mezi své syny, když byly potřeba peníze, kousek se prodal, takže nakonec měl každý jen políčko. Pietro nebyl sedlák, vyštudoval na zvěrolékaře. To ale také nedělal, on měl zastoupení: dodával medicíny. Pro zvířata, ale na venkově to bylo tak, že co pomáhá krávám, nemůže být špatné ani pro lidi. Pietro se měl dobře. Vzal si za ženu hezkou a šikovnou paní, která měla autodopravu, specializovanou na transport benzínu, nafty a oleje. Nejenže byla dobrá obchodnice, když bylo potřeba, skočila také sama za volant a odvezla nějakou tu fúru. Měli se rádi a vzájemně si jeden druhého moc vážili. A když jeho žena zemřela, Pietro osamněl. Jejich dcera vystudovala právnickou a o tátu se moc nestarala, ani by na to neměla čas. Proto byly ty úterky pro Pietra balsámem na jeho duši.

Časem skoupil Pietro všechny ty pozemky, co patřivali jeho dědovi, i ty mezi nimi, nakonec měl 295 ha. Pod Monte Guidi, když ses díval směrem na Radicondoli, až dolů k řece Čečině, všechno byla jeho půda. Měl lidi, kteří ji obdělávali, ale to nebylo to hlavní: asi uprostřed, na malé vyvýšenině stálo „Materno“. To byl starý statek, vlastně bývalá pevnost, která prý byla už v roce 1000 n. l. opuštěna. Musela to být pevná pevnost, že se za těch tisíc let nerozpádla. Pietro ji zrenovoval, vkusně, v původním stylu, a udělal tam krásné byty na dovolenou. To byla jeho radost, jeho pýcha.

Obrovské středověké místnosti s tisíciletými stropními trámy zařídil dobovým rustikálním nábytkem. Podlahy s originálními toskánskými dlaždicemi. V každém bytě mohutný krb. Moderní byly jen kuchyně a koupelny. Mezi jednotlivými budovami založil krásný park a opodál, schované za hustými keři, velké koupaliště. Ty mohutné staré třímetrové zdi se nikdy nemohly ohrát. I když bylo venku vedro 40°C, uvnitř byl krásný chládeček. Američané se vždy ptali: „Aircondition?“ A já jim odpovídal: „No, walls“ – „Zdi“. Dělal jsem totiž Pietrovi recepčního.

Pietro mluvil jenom toskánsky, čímž se domluvil s většinou Italů. No a tím to končilo. Do jeho „Villa materna di cavaliere ...“, což potvrzovala několik století stará kamenná deska na zdi pevnosti, jezdívali hosté z Německa, Holandska, Rakouska, Švédska, Israele, také z Ameriky, ba až z Austrálie. V sobotu jsem jezdíval do Monte Guidi a přijímal hosty, ubytovával je a dával jim informace, co kde je a kam se mají v okolí podívat. Také kde se mohou dobře najíst, protože do Toskánska se jezdí na jídlo. Když byla fajn skupina, postavili jsme pod klenbou bývalé zbrojnice velikánský stůl a Pietro je pozval na hostinu. Přivezl šunku a pecorino, výborný ovčí sýr a rajčata. Všechno bylo výtečné, protože Pietro měl správné zdroje. Často ženy těch hostů, aby se taky ukázaly, připravily nějaké jejich národní jídlo. Ale víno a grappa byly toskánské, nabídnuty Pietrem. Musel jsem překládat, Pietro chtěl všechno vědět a všemu rozumět. A pak zase vyprávěl Pietro a já to překládal hos-

tům. Všichni měli zábavu. Pietro miloval společnost a uměl ji bavit, uměl být jejím středem. Často se slavilo až do rána; a neviděl jsem nikdy nikoho se nudit. Nejednou mi hosté ještě po dlouhé době telefonovali ze svých zemí, děkovali a musel jsem slíbit, že jejich pozdravy Pietrovi vyřídím.

Pietro býval št’astný. Uměl to také dát najevo. Jedli jsme spolu – a on jedl rád dobře – platil vždycky on, a měl jsem od něho všechno možné. Než přijeli hosté, budovali jsme něco anebo vymýšleli, co by se mělo ještě udělat. Zařídil mi v Maternu byteček, říkal jsem tomu „Postel a sprcha“, kam jsem mohl kdykoliv přijet. Pietro uměl být velkorysý, byli jsme velkými přáteli.

Pietro zemřel divně: našli ho ležet v bezvědomí v Maternu, nikdo neví, jak dlouho tam asi ležel. Potom byl ještě šest neděl v kómatu v nemocnici, než odešel. Umřel úplně osamocen, z toho měl vždycky největší strach.

Jan Kříž

Jak chutnala Itálie v Českých Budějovicích?

Meravigliosa, ottima, fantastica serata, řekli by Italové, ale my na jihu Čech říkáme, že to byl 17. března báječný, skvělý a fantastický večer plný pohody. Společnost 3FEM nabídla téměř stovce přítomných hostů kulturní i kulinářskou ochutnávku této jižní země. A tak tady nechyběla káva Cellini, italská vína z budějovické vinotěky Barone Nero, pochopitelně sýry či sladkosti z firmy Addex. O zajímavé informace se postaral nejen bývalý velvyslanec v Itálii ing. Pavel Kopp se svou prezentací fotografií, ale i šéfredaktorka gastronomického časopisu La Cucina Italiana Kateřina Reimitzová. Nechyběla ani nabídka italských obkladů, průmyslového osvětlení či prohlídka automobilu Alfa Romeo. Večer se vydařil i díky 16 partnerům, kteří představili své produkty, spojené právě s Itálií. Záštitu nad akcí navíc převzala Společnost přátel Itálie, která má i svou jihočeskou pobočku. Pomyslnou sladkou třesničkou na dortu byl i fakt, že část výtěžku putovala jako příspěvek budějovickému Auticentru. Speriamo che si facciano piu spesso queste serate italiane del genere, tedy jen víc takových italských večerů.

Mirka Nezvalová

Politický systém italské První republiky (1948–1994)

Italská První republika (Prima Repubblica) je neformální, avšak v Itálii zavedené označení pro období začínající rokem 1948, kdy vstoupila v platnost Ústava Italské republiky, až do počátku 90. let, kdy kvůli rozsáhlým korupčním skandálům v politických kruzích došlo k zániku První republiky a zrodu tzv. Druhé republiky. Politický systém První republiky měl několik specifik a anomálních rysů, které si zaslouží pozornost.

Za specifika tohoto politického systému lze považovat rovnocennost obou komor italského parlamentu (dokonalý bikameralismus) a především téměř čistý poměrný volební systém do Sněmovny poslanců a de facto také do Senátu. Volby do Senátu probíhaly v první řadě většinovým systémem, avšak s touto podmínkou, že kandidát musel v daném obvodu získat alespoň 65 % platných hlasů. K tomu docházelo jen v minimu případů a při nepřekročení tohoto kvóra hlasů se přešlo na systém poměrného zastoupení. Tento popis je značně zjednodušený, avšak podstatné jsou konsekvence tohoto téměř čistě poměrného volebního systému, který navíc neměl omezovací klauzule pro vstup do parlamentu (neexistovala hranice jako např. 5 % v ČR). To vedlo k tomu, že se v italském parlamentu nacházelo velké množství stran a koaliční vlády se staly pravidlem. Ve volbách v období 1948–1992 získalo alespoň jeden mandát ve Sněmovně poslanců průměrně 11 až 12 subjektů (v Senátu průměrně 12) přičemž po volbách v roce 1992 jich bylo dokonce 16 (v Senátu 18).

Za anomálii lze považovat zablokovanou formu italské demokracie s vládami, na kterých se vždy podílela Křesťanská demokracie (DC, Democrazia Cristiana), zatímco druhá nejsilnější politická strana – Komunistická strana Itálie (PCI, Partito Comunista Italiano) – nikdy součástí vlády nebyla. Tato situace byla zapříčiněna probíhající studenou válkou a oprávněnou obavou z PCI, která byla vnímána jako nebezpečí pro italskou demokracii. Křesťanská demokracie jako hegemon na politické scéně byla odsouzena vládnout společně s několika dalšími stranami (Socialisté, Republikáni, Liberálové atd.) za účelem obrany italské demokracie. Toto nastavení italského stranického systému, kdy nedocházelo k alternaci celých vlád, ale jen k přeskupování významných ministerstev mezi vybranými vládními politickými stranami v čele s DC, však dalo vzniknout několika negativním jevům. Hlavním průvodním jevem bylo rozšíření politické korupce a klientelismu skrze celý politický systém Itálie. Dalším jevem bylo posílení role samotných politických stran (partitocrazia) a oslabení vlád. Ministři byli v první řadě odpovědní své politické straně, nikoliv předsedovi vlády, což navíc komplikovala existence mnoha frakcí uvnitř politických stran, které mezi sebou soupeřily. Dokladem toho je 47 vlád během období 1948–1994, jejichž průměrná délka byla necelý rok.

Politický systém italské První republiky měl výrazné dopady na hospodářství Itálie. Kvůli častým koaličním vládám, ve kterých participovalo vedle Křesťanské demokracie mnoho dalších menších stran, bylo obtížné prosazovat potřebné hospodářské reformy. Vyjednávání uvnitř koalic byla neefektivní a zdoluhavá kvůli sporům mezi vládními stranami nebo jejich frakcemi. Vyděračský potenciál malých koaličních stran byl velký, jelikož na nich často záležel osud celé vládní většiny. Akceschopnost italských vlád byla tedy velmi malá. Oprávněný strach z vítězství Komunistické strany Itálie se projevoval například ve financování rozsáhlého sociálního programu vládními stranami. Vládní výdaje na sociální systém (zejména penzijní systém) nebo investice do infrastruktury se staly nástrojem pro zabezpečení volební podpory Křesťanské demokracie a dalších menších vládních stran. Bylo to právě

v období První republiky, kdy rapidně narostl italský veřejný dluh, který na počátku 70. let činil kolem 40 % HDP, avšak v roce 1994 to bylo již přes 120 % HDP. Deficity veřejných rozpočtů dosahovaly v 80. letech průměrně astronomických 10 % HDP ročně. Neschopnost italských vlád řešit hospodářské problémy byla potenciální příčinou menšího ekonomického růstu.

Události, jakými byly zánik východního bloku, odeznění studené války a nakonec i zánik Komunistické strany Itálie (PCI) v roce 1990, byly předzvěstí změny celého politického systému v Itálii. Politický korupční skandál Tangentopoli, který propukl roku 1992 v Miláně a hnutí čisté ruce (mani pulite), které si vyžádalo masivní zatýkání vládních politiků, byly událostmi, které stály na počátku rychlého konce tzv. První republiky. To vyvolalo nutnost reformy celého politického systému země. Zánik tradičních politických stran v čele s Křesťanskou demokracií na počátku 90. let a reforma volebního systému na smíšený systém v roce 1994 znamenala definitivní konec tohoto systému. Nástup tzv. Druhé republiky je spjat se jménem Silvia Berlusconiho, který rychle založil svou stranu Vzhůru Itálie (Forza Italia), aby zaplnil prázdné místo na politické scéně.

Na závěr je nutno dodat, že nelze všechny problémy poválečného vývoje Itálie svalovat na partitokracii První republiky, jelikož tento vývoj byl ovlivněn mnoha historickými a společenskými faktory. Konkrétně se například jedná o tradicionalismus, který je v Itálii spjat se silnou pozicí katolické církve.

Jan Belardi

NÁŠ ŘÍMSKÝ SPOLUPRACOVNÍK DR. JOSEF KAŠPAR O SOUČASNÉM DĚNÍ V ITÁLII

V Itálii skončila jedna éra: Silvio Berlusconi prodal svůj slavný fotbalový klub

V Miláně se uzavřela dlouhá kapitola, která se dotýká nejen Silvia Berlusconiho, ale celé Itálie. Po několikaměsíčním složitém jednání magnát prodal svého největšího miláčka, fotbalový tým AC Milán čínskému podnikateli Yonghong Limu. Dostal za něj 740 milionů eur, ve skutečnosti si do kapsy dá 520, protože Číňané si na sebe berou i 220 milionů dluhů klubu. Zavázali se též investovat během příštích tří let dalších 250 milionů, aby „se klub opět dostal na špičku světového fotbalu“, jak se vyjádřil nový 48letý majitel.

80letý Berlusconi nechce mít v novém klubu žádnou čestnou funkci. „Je to pro mě smutný den, plný dojetí. Ale je třeba se dívat na situaci realisticky. V současné době není v silách jedné rodiny mít dostatek prostředků, aby se klub udržel v malé skupině protagonistů světového fotbalu. Chci poděkovat všem, bylo to krásných 31 let, plných triumfů a radosti“.

Jak řekl jeden z bývalých mušketýrů vítězného týmu, brankář Giovanni Galli (58) „doufám, že noví majitelé pochopí, že pro Italy je fotbal vášeň, což jde mnohem dále než běžný sport“. Al cuore non si comanda (srdci nelze poroučet) říkají italsí fanoušci: i známý tajemník bývalé Komunistické strany obnovy Fausto Bertinotti je „tifoso“ AC Milán a nikdy mu nevadilo, že Berlusconi vidí komunisty jako čerta. A totéž platí pro bývalého levicového premiéra Enrica Lettu (51) a další. Je známo, komu fandí každý italský politik. Jedinou výjimkou je bývalý předseda Evropské komise Romano Prodi (77), který naopak Čiňany varoval, že „koupě fotbalového klubu může zničit i impérium“. To, že fotbalu nikdy neholdoval, mu k popularitě nepřispělo.

Ve skutečnosti je důvod prodeje AC Milán trochu složitější, než to Silvio Berlusconi napsal. Jeho nejstarší dcera Marina vede úspěšně vydavatelství Mondadori a syn Piersilvio televizní holding Mediaset. Fotbal je ale nezajímá a považovali vždy vedení klubu za ztrátu času a peněz. Jedinou výjimkou další dcera Barbara, které ale chybí talent otce.

A ten, pokud se týká fotbalu, Silvio Berlusconi prokázal. Nejen vyhrál během 31 let 29 trofejí světových, evropských i národních. Přivezl do Itálie mnoho fotbalových hvězd z Nizozemí, Brazílie i Ukrajiny i z ČR (Jankulovski). Mnoho slavných fotbalových trenérů dnešní Evropy, získalo svůj prestiž právě v AC Milán. V okamžiku, kdy magnát klub v únoru 1986 koupil, se AC Milán potácel mezi první a druhou italskou ligu. A není pochyb o tom, že úspěchy klubu se mu vyplatily i politicky.

A že byl na ně hrdý, prokazují některé jeho slavné bonmoty: Při audienci u papeže Jana Pavla II. řekl: „Vaše Svátosti, Vy se podobáte mému AC Milán, jste pořád na hřišti soupeře, abyste ve světě prosadil vítěznou myšlenku, myšlenku Boha“.

Když jeho klub podruhé vyhrál Pohár evropských mistrů, dodal „Chtěl bych z Itálie udělat něco jako AC Milán“. Massimo Gramellini v Corriere della Sera poznamenal: „Dnes už můžeme říct, že se mu AC povedl lépe“.

Boha Berlusconi také do fotbalu zapojil. Před finále Poháru evropských mistrů proti Čeuauškově Steaua Bukurešť zašel do kapličky na stadionu a „modlil jsem se, aby to komunisti prohráli“. I stalo se.

Berlusconi ale neodchází do důchodu. V Itálii se na podzim, nejspíše na jaře příštího roku budou konat volby. Berlusconi doufá, že do té doby štrasburský Tribunal lidských práv prohlásí, že vůči němu byl zpětně a tedy neoprávněně aplikován zákon o tom, že odsouzený nesmí 5 let kandidovat. Berlusconi se pomalu a opatrně vrací na scénu. Stal se z něj ochránce zvířat a vegetarián. Scénu v tomto okamžiku obsadil ostrý spor mezi Demokratickou stranou, která vede vládu a opozičním populistickým hnutím 5Hvězd. Favoritem jsou v tomto okamžiku populisté, ale poslední průzkumy veřejného mínění naznačují, že kdyby se někdo našel v pravém středu, který by dokázal spojit hlasy Ligy Severu s Berlusconiho Forza Italia a dalšími menšími seskupeními, mohl by to nakonec být ten třetí, kdo v zápase vyhraje. Berlusconi je přesvědčen, že je stále ten jediný, kdo by to mohl dokázat. Ti druzí o tom nejsou přesvědčeni, ale naděje na to, že by se po 6 či 7 letech mohli vrátit do vlády, by mohla překonat různé rozpory.

Berlusconi se vrací? Zatím zašel k McDonaldu

Do jednoho McDonaldu na předměstí Milána se dostavil nečekaný host – Silvio Berlusconi (80). S mnohými se pozdravil, někomu potřásl rukou a objednal si pomerančový džús. Komentátor Massimo Gramellini v Corriere della Sera napsal: „Kdo nezná našeho magnáta, by si mohl myslet, že je to něco patetického. Omyl, Berlusconi je mistrem komunikace. Pomalu, potichu a to ho musí stát strašnou námahu, se vrací na jeviště. Přišel do lidové restaurace a ani si nedal hamburger – třeba by proti sobě poštvál vegetariány. Džús nikomu nevadí“.

Parlamentní volby se budou se vši pravděpodobností konat až na jaře příštího roku. Berlusconi doufá, že to té doby štrasburský Soud lidských práv přijme jeho obžalobu italského státu, že vůči němu byl zákon o zákazu výkonu veřejných funkcí aplikován se zpětnou platností. Nejvyšší soud před lety odsoudil Berlusconiho pro daňový podvod a podle tzv. zákona Severini do roku 2019 nesmí kandidovat. Ale má pravdu v tom, že trestný čin byl spáchán v době, kdy zákon Severini ještě neexistoval.

Současná politická situace mu trochu nahrává do ruky. Ve vládnoucí Demokratické straně došlo k rozkolu a celá levice je velmi rozhádaná. Současným favoritem je Hnutí 5Hvězd, ale dosavadní výkon římské primátorky Virginie Raggiové ukazuje, že vládnout je něco mnohem těžšího než být v opozici. A za rok už by hnutí nemohlo říci, že za to mohou ti předchozí.

Berlusconiho problém je Liga severu. Berlusconi sice prohlašuje „že s Ligou máme dohodnutý společný program na 90%“, jenže neříká, že těch zbývalých 10% se týká postoje vůči Bruselu, jednotné evropské měně a Nato a tam jsou názory obou protichůdné. „Vstoupit do eura byla asi chyba, ale už jsme ji udělali a opustit tuto měnu dnes by přineslo obrovské problémy“ říká Berlusconi. Takže jednota pravého středu je v tomto okamžiku iluze. A proto Berlusconi změnil radikálně názor: chce aby nový volební zákon byl proporční, jako do roku 1992. Že sám 20 let tvrdil, že takový systém zákonitě vedl k handrkování o koalici a tedy korupci ho nezaráží. Ví, že přes 15% hlasů se asi nedostane. Ale bude moci sednout ke stolu a vyjednávat o nové vládní koalici. Třeba s nedávno poraženým Matteem Renziem. „Pravda je, že i bývalí úhlavní nepřátelé na Berlusconiho už neútočí. Mají nový terč: bývalého premiéra Mattea Renziho“, dodává Gramellini.

Harakiri italského levého středu

Italská levice pokračuje v sebevražedné tradici. Tak jako vlády Romana Prodiho nebyly v letech 1998 a 2008 poraženy Berlusconiho opozicí, ale byly torpedovány vlastními členy koalice, i vládě Paola Gentiloniho hrozí dříve či později stejný osud.

Demokratická strana, která je pilířem vládní koalice, se pomalu ale jistě blíží rozkolu. Možná, jak to definoval bývalý levicový starosta Benátek a filosof Massimo Cacciari se nejedná o rozkol, ale o „roztříštění“. Protože i ti, kteří opouštějí stra-

nu vedenou Matteem Renzim se shodují především v tom, že nechtějí být ve stejném klubu s bývalým florentským starostou, jehož do jisté míry oprávněně obviňují z autoritářských postojů, které rozpory ve straně jen rozdmýchávají.

Se vši pravděpodobností semeno dnešní krize stálo již u kolébky strany, kterou v roce 2007 založili bývalí komunisté a bývalé levé křídlo křesťanskodemokratické strany. A bez ohledu na veškeré snahy zakladatelů některé zásadní rozdíly mezi oběma komponenty strany zůstaly.

Matteo Renzi je bývalý křesťanský demokrat. Na podzim roku 2013 byl v primárních volbách zvolen velkou většinou tajemníkem. „Musíme sešrotovat (takto se přímo vyjádřil) představitele staré politiky, která nebyla schopna provést nutné reformy.“ Renziho lidé získali i ve vedení strany a pak i vlády rozhodující vliv. A ti „sešrotovaní“, jako například bývalý premiér Massimo D'Alema, mu to nikdy neodpustili a čekali jen na příležitost jak mu to vrátit.

Zpočátku se Renzimu dařilo a při volbách do evropského parlamentu v roce 2014 získal rekordních 40 % hlasů. „Jenže pak udělal neodpustitelnou chybu: začal věřit své vlastní propagandě“, komentuje politolog Angelo Panebianco. Při reformních snahách se nevyhnutelně dotkl zájmů vlivných skupin: poštvál si proti sobě levicové odbory reformou pracovního trhu, soudce, protože jim zkrátil dovolené, senátory, protože chtěl snížit jejich pravomoci, zaměstnance okresů, které chtěl zrušit atd. Současný nejoblíbenější italský komik Crozza mu sarkasticky připomněl heslo Mussoliniho „Molti nemici molto onore“ (hodně nepřátel velká čest). „Však víme, jak skončil“, dodal.

Renzimu nevyšel hlavní tah – jeho neustálé prohlašování „Itálie se opět dala do chodu“ platí pro značnou část Severní a část střední Itálie. Ale neplatí to vůbec pro polovinu Itálie jdoucí na jih od Říma. Tam krize pokračuje a propast mezi oběma částmi země se naopak prohloubila. A jihu Renzi velkou pozornost nevěnoval.

První signál nespokojenosti přišel po loňských obecních volbách. Renzi ale svou taktiku nezměnil. „V reformách se bude pokračovat, ty musejí být schváleny referendem, a pokud nebudou schváleny, budu rezignovat jak premiér, tak tajemník Demokratické strany.“ Prohlásil. Situaci mu zkomplikovalo i srpnové zemětřesení a neustálý příliv migrantů do země, který vyvolává v obyvatelstvu stále větší neklid.

Při referendu Renzi dostal jen 40 % hlasů a okamžitě jako premiér rezignoval. Jeho nástupce Paolo Gentiloni je jeho věrným spojencem. Jenže levicové křídlo využilo toho, že Renziho pozice je zeslabena. Jeho cílem bylo sesadit Renziho i z funkce tajemníka strany a nepřistoupilo na rychlé svolání mimořádného sjezdu strany, protože za současné situace by Renzi asi opět zvítězil.

Rozhodlo se ze strany vystoupit. Minulou sobotu zazpívalo na svém shromáždění partyzánskou hymnu „Bella ciao“ a rozhodlo, že se sjezdu nezúčastní. Je to do jisté míry ironie osudu, protože se jedná často o stejné lidi, kteří před více než 25 lety Italskou komunistickou stranu pohřbili. Prozatím slibují podporu Gentiloniho vládě, ale je otázkou za jakou cenu. První sondáže dávají novému levicovému seskupení něco mezi 8 až 10% hlasů, zatímco Renzimu údajně přisuzují 23 %.

„Problém nejsou ti rozkolníci, problém má Itálie. Demokratická strana byla pilířem politického systému, i se všemi chybami. Tohle vše nahrává populistům Hnutí 5hvězd, kteří se nyní skutečně stávají favoritem příštích voleb. Ty reformy měly velké chyby, ale mohly skoncovat s nehybností“, dodává Cacciari. A profesor Harvardské univerzity Alberto Alesina dodává: „V cizině nyní existují obavy, že se v Itálii nezbytné reformy nedají realizovat a to si země s tak velkým státním dluhem nemůže dovolit“.

Renzi odletěl na návštěvu USA a do facebooku napsal: „Je mi líto, že někteří odcházejí, ale my musíme v našich snahách pokračovat“.

Bývalý premiér Enrico Letta komentoval: „Podle mě ale největší vinu na rozkolu má Renzi. Jako tajemník se měl snažit hroty obrousit. Ale to není v jeho DNA, to jeho florentské špičkování jen situaci zhoršilo. A ti druzí si podle mě dělají iluzi – levicové voličstvo, které přešlo k populistům, se k těmto ‘old boys’ nevrátí“.

Italský tisk: z vládní Demokratické strany se po rozkolu stala továrna na urážky

Oficiální krok bývalá levicová menšina Demokratické strany učinila v sobotu: Ustavila „Hnutí Demokratů a progresistů“, které si do prvního článku stanov napsalo „Pozornost vůči pracujícím a zaměstnanosti“. Podle Roberta Speranzy (38), jednoho z leaderů nového seskupení „Náš parlamentní klub bude mít 50 poslanců a to je velký úspěch. Nemáme v úmyslu torpedovat Gentiloniho vládu, premiér by si měl spíše dávat pozor na svého přítele Renziho, který by ho mohl v jakémkoliv okamžiku potopit. Renzi zničil Demokratickou stranu. My chceme, aby se parlamentní volby konaly v řádném termínu na jaře 2018“.

Matteo Renzi (42) se vrátil z kratší cesty do Kalifornie a v televizi odpověděl: „Já na rozdíl od ostatních jsem po porážce rezignoval. Jako premiér i jako tajemník strany. Protože jsem udělal chyby. Nejsem ani členem parlamentu, začínám opět od nuly. Ale nikdo po mě nemůže chtít, jako můj úhlavní nepřítel ve straně Massimo D'Alema (68), abych nekandidoval. Spíš než připravit rozkol měl mít odvahu se proti mě při primárních volbách před sjezdem postavit – a tak by každý viděl kdo má víc hlasů. Nejsem ochotný se smířit s tím, že se v Itálii nedají provést reformy. Moji protivníci by spíš než útočit na mě měli zemi říct, co chtějí pro ni reálně udělat“. Příznivci Renziho nezůstávají levici nic dlužní a hlavně na stránkách Facebooku ji přinejmenším označují za „soubor těch, kteří umějí jen prohrávat“.

Primární volby Demokratické strany se konaly 30. dubna a průzkumy říkaly, že Renzi by mohl dostat 60% hlasů. Bývalý premiér bude mít dva nebezpečné konkurenty. Guvernér jihoitalské Apulie Michele Emiliano (57) sice ve straně zůstal, ale v neděli klidně prohlásil: „Kdo se chce konečně zbavit Renziho, musí volit mě, a nemusí být ani členem strany. Stačí, když se dostaví k primárkám a zaplatí 2 euro“.

Diplomatičtější je ministr spravedlnosti Andrea Orlando (48), který kandiduje, „protože je proti agresivní politice ve straně“.

Rozhodnutí konat primární volby až 30. dubna posílilo vládu Paola Gentiloniho (62) ve které Demokratická strana má rozhodující pozici. Parlamentní volby se na jaře konat nebudou a premiér může v klidu připravit oslavy 60. výročí podpisu římských dohod (EHS) 25. 3. a červnový summit G-7 v sicilské Taormině. Je pravděpodobné, že volby se budou konat až v řádném termínu na jaře 2018. Kdyby se konaly nyní, pravděpodobným vítězem by bylo populistické hnutí „5Hvězd“. Konstatoval to hořce bývalý římský starosta Walter Veltroni (62), jeden ze zakladatelů Demokratické strany v roce 2007: „Rozkol strany je nezodpovědnost a nejsou na tom vinu všichni. Budeme mít 4 levicové strany, což je záruka porážky ve volbách a otevřená brána populistům Ligy Severu a Hnutí 5Hvězd. Navíc v mezinárodně nejisté situaci“. Veltroni již před delší dobou opustil politiku a věnuje se psaní knih a režíruje filmy.

Politolog Angelo Panebianco na stránkách milánského „Corriere della Sera“ dodává: „Rozkol Demokratů byl nevyhnutelný. Bývalí komunisté a bývalí levicoví křesťanští demokraté se nikdy neamalgamovali. Navíc po porážce referenda o ústavních reformách příští volební zákon bude pravděpodobně proporcí a to každé malé straně dává podnět ke zviditelňování. Riziko je politická nestabilita. Těž vzhledem k tomu, že na pravici se stále nenašel dědic Berlusconiho“.

Italský Hollywood

Vítězství Donalda Trumpa v amerických volbách překvapilo Italy tak jako ostatní svět, ale na rozdíl od jiných evropských zemí to ve většině z nich nevyvolalo příliš velké obavy. „My jsme spolupracovali s Kennedym i Nixonem, s Carterem i Reaganem, s Bushem, Clintonem i Obamou. A tak se určitě dohodneme i s Trumpem“, docela klidně komentoval italský levicový premiér Paolo Gentiloni. Je v tom samozřejmě otázka spojenectví Nato, ale je za tím něco mnohem silnějšího. A to jsou Italoameričané.

Jeich přesný počet nikdo neví, ale opatrné odhady hovoří o tom, že alespoň 35 milionů občanů USA je italského původu, i když prý jen asi 800.000 ještě dnes hovoří italsky. A přestože se jedná často o druhou či třetí generaci, za svůj původ se nestydí. Ještě krátce po druhé světové válce to bylo jinak – jméno Ital se v povědomí směřovalo s Al Caponem a jinými mafiány, kteří v období mezi oběma válkami dokázali udělat z některých chicagských či newyorských ulic pravé peklo. Ukázal to v jednom nesmrtelném filmu Dustin Hofman.

Italoameričanům moc nepomohlo, že fyzik Enrico Fermi byl jedním z otců americké atomové bomby, anebo že Guglielmo Marconi poprvé spojil na rozhlasových vlnách oba břehy Atlantiku. Trochu jim na vzestupu pomohli slavní operní zpěváci

jako Enrico Caruso či Beniamino Gigli. Skutečnou rehabilitaci Italů ale přinesl Hollywood.

Přitom je zajímavé, že téměř všichni, kteří se prosadili, pocházejí právě z té nejchudší a nejméně zaostávající části Itálie, z jihu. Tě, které se právě vyčítá mafie. Zatímco severoitalům maximálně špatně vyrobená zmrzlina, což se týká těch co odešli s Benátska a Furlanska.

První skutečnou hvězdou němého filmu byl **Rodolfo (Rudolph) Valentino** (1895–1926), který pocházel z Castellanety v Apulii, tj. podpatku italské boty. V dvacátých letech minulého století jeho úspěchy s něžným pohlavím přispěly ke zrodu pojmu „latin lover“.

Sicílie, jejíž jméno je nejméně spojováno s mafií, je v seznamu hvězd dobře zastoupena. Rodina režiséra **Martina Scorsese** pocházela z Polizzi Generoso, v okrese Catania. Nedaleko odsud se nachází vesnice San Fratello, odkud pocházejí rodiče herce **Al Pacina**. Rodina **Franka Sinatry** zase přišla z Lercara Friddi, v okrese Palermo, tak jako prarodiče herce a režiséra **Johna Turturro**. Ze Sicílie přišel i režisér **Frank Capra**.

Z ostatních jihoitalských oblastí pak přišli rodiče či prarodiče **Sylvestra Stalloneho**, **Roberta De Niro**, **Michaela Cimina** **Dannyho De Vity** nebo **Quentina Tarantina**.

U některých herců ale jméno nenapoví, že jsou původem Italové. Například **Nicolas Cage** se ve skutečnosti jmenuje **Nicolas Kim Coppola**, jehož rodiče pocházeli z Bernaldy v jihoitalském regionu Basilicata. Odtamtud pochází i režisér **Francis Ford Coppola**. **Dean Martin** se ve skutečnosti jmenoval **Dino Crocetti** a rodiče pocházeli z Pescary v Abruzzách. Málokoho by napadlo, že mezi předky **Jacka Nicholsona** je jistý **Donald Furcillo**, stejně tak že otec režiséra **Briana De Palmy** se jmenoval **Federico De Palma**. A výčet by patrně mohl pokračovat.

Komentátor Aldo Cazzullo si na stránkách „Corriere della Sera“ postavil otázku, co by se s uvedenými lidmi stalo, kdyby jejich předkové zůstali v Itálii. Odpověď je jednoduchá, v nejlepší případě by se jim podařilo pracovat jako advokáti, možná jako ochotníci v různých divadlech. Protože jak říká starořímské přísloví „nemo propheta in patria“ – nikdo není prorokem ve vlasti. Prostor pro talenty chyběl a chybí.

Což ale není nic nového a je to problém se kterým se Itálie nevyrovnala dodnes. Kryštofu Kolumbovi by se podařilo objevit Ameriku, kdyby zůstal v Janově, anebo naopak mu to umožnil mocný španělský král? Ostatně i Amerigo Vespucci, od něhož se jméno „Amerika“ odvozuje, také musel jít do služeb v cizině.

A proto je bolestné, že i v roce 2016 z Itálie odešlo 140.000 lidí, hlavně mladých a talentovaných, kteří doma příležitost nedostali. A kteří se třeba zítra, at' již v USA, Cambridgi či Berlíně proslaví. Doma jim to nikdo neumožnil a proto se už domů vrátí snad jen na dovolenou či do důchodu.

Krátká bilance čtyřleté revoluce papeže Františka

Přesně před čtyřmi lety, 13. března 2013, kardinál Jorge Mario Bergoglio arcibiskup Buenos Aires, byl zvolen papežem. Už jméno, které si zvolil, František, světu ukázalo, že tehdy 76letý papež nebude jen jakýmsi krátkým intermezem v tisíciletých dějinách církve. Ostatně i Jan XXIII. hodně změnil tvář církve a jeho pontifikát trval jen 5 let (1958–1993). Sám František se ke svému zvolení vyjádřil jako vždy zcela otevřeně: „Do Říma jsem přiletěl a přivezl sebou zpáteční letenku do Buenos Aires s perspektivou, že po konkláve půjdu do důchodu. Musel to být „vyšší“ záměr, který vedl k mému zvolení. A já podle toho jednám“. Papeži je dnes 80 let, trochu kulhá, ale je plný života a aktivity. „Musím říci, že dnes se cítím veselejší, než doma v Argentině, mám sílu pokračovat ve svém díle“.

František se občas označuje za misionáře a v duchu misionářů komunikuje Evangelium živým jazykem, který je často vzdálený tradičním výrazům katolické církve. Odmítá pojetí církve jako uzavřenou pevnost založenou pouze na tradičních hodnotách. Církve, která během posledních desetiletí zaujímal pouze obrannou pozici vůči převratným změnám společnosti. To také vysvětluje jeho přístup k problémům rozvedených i homosexuálů. V análech církve určitě zůstane jeho věta: „Pokud někdo je gay a hledá Boha a má dobrou vůli, kdo jsem já, abych ho mohl soudit? Tito lidé nemají být marginalizováni, ale integrováni do společnosti“. A podobně se staví i k rozvedeným nebo nemanželským párům. Ostatně i v katolické Itálii více než 2 miliony dvojic žijí spolu, mají děti a nebyly oddány. A patrně není náhoda, že až za Františkova pontifikátu italský parlament po dlouhém boji schválil zákon o urychleném rozvodu, který nyní může trvat maximálně rok, zatímco dříve to někdy bylo i 7 let.

„Jsem povolán k tomu, abych žil jako ostatní lidé a k tomu má sloužit i reforma Církve“, napsal svého času František. Nosí velmi prostý dřevěný kříž, obyčejně černé boty, jezdí malým Fiatem a bydlí v domově pro kněze, kde pobýval i jako kardinál. Je pravděpodobné, že jeho blízkost marginalizovaným a chudým vyplývá z osobních zkušeností v Argentině, zemi, která prošla několika krutými krizemi. Občas použije výrazy, které jak duchovní tak věřící hluboce udivily. Při návštěvě Neapole doslova prohlásil, že „korupce šíří do společnosti smrad“.

A z Argentiny si patrně odvezl i jinou zkušenost. Je otevřený, ale ví jako to ve světě a s lidmi chodí. Iluze nemá, přišel o ně při nekonečných srážkách s vojenskou diktaturou v rodné zemi. A tak ho ani nezastaví nepřátelský postoj části církve a vatikánské kúrie.

Je to do jisté míry paradox. Ti, kteří se stavějí na obranu tradičních a „nesmlouvatelných hodnot“ jak je označují, vědí velmi dobře, že jednou ze základních povinností katolíka je věrnost a do značné míry podřízení papeži. Stačí se podívat do některých tradicionalistických blogů: nechybí mnoho, aby někteří hodnostáři označili Františka za kacíře. I v kúrii má hodně nepřátel a italský tisk se již několikrát zmí-

nil o velmi kritickém postoji katolické hierarchie v zemích Visegrádské čtyřky. Těm jak známo, se hlavně nelíbí postoj Františka ve prospěch imigrantů. Ostatně i část italské politiky (Liga Severu) ho kritizuje a tajemník Ligy Matteo Salvini několikrát opakoval „At' si ty lidi papež vezme do Vatikánu“.

Papež se ale tímto postojem nedal zastavit. „František z Assisi, jehož jméno jsem přijal pro pontifikát, byl chudý muž. Jak bych chtěl vidět chudou církev pro chudé lidi!“, prohlásil nejednou.

A protože není naivní, rozhodnutí přijímá v menším omezeném kolégiu asi devíti kardinálů, se kterými se často radí a pak přijímá rozhodnutí. „Toto si František přinesl od jezuitů, kteří pracují touto metodou“, napsal profesor Andrea Riccardi, osobní přítel Františka.

Po čtyřech letech pontifikátu je samozřejmě brzy na jakoukoliv bilanci. Není stále jisté, zda se Františkovi podaří trvale prosadit některé změny, zvláště pokud se týká správy Vatikánského státu. Ale stejně jisté je, že nic už nebude tak jak bylo dříve.

Neapol – bitva při protestu proti šéfovi Ligy Severu

Ze středu Neapole, zvláště čtvrti Fuorigrotta se na jedenapůl hodiny stalo bojiště. Při srážkách mezi policií a extrémně levicovými skupinami z tzv. Centri sociali byly zapáleny nádoby na odpady, poškozena auta, rozbity výkladní skříně. Vystrašení obyvatelé se zabarikádovali doma. Policie a karabiniéři zadrželi 3 osoby, další byly evidovány. Na svém kontě mají 28 raněných – z nichž 3 vyšší policejní funkcionáři.

Protagonisty srážky ale nebyli ani jedni ani druzí, nýbrž tajemník Ligy Severu Matteo Salvini (44) a neapolský starosta Luigi De Magistris (49). Od svého zvolení před 3 lety Salvini opustil politiku zakladatele Ligy Umberta Bossiho. Chce z Ligy učinit celostátní pravicovou stranu, jejíž politika je založena na boji proti imigraci, proti Bruselu, včetně opuštění jednotné evropské měny, ve spojení s Marine Le Penovou, Geertem Wildersem a dalšími. Opustil rasistické výpady proti Jihoitalům. Ale mnozí z nich nezapomněli na to, že jim například svého času řekl „že když přijedou na Sever Itálie, měli by se především umýt“. Nezapomněl na to ani starosta De Magistris, který se postavil proti tomu, aby Salvini mohl konat politický mítink v hale nacházející se v místním přístavu. „Salvini je rasista a není zde jako politik vítán. Hala je zčásti náš majetek“.

Starosta přitom věděl, že různé extrémistické skupiny se pokusí mítink znemožnit.

Narazil ale na odpor ministra vnitra Marca Minnitiho (60) a neapolského prefekta, kteří starostovi přikázali halu dát k Salvinimu k dispozici, protože, jak prohlásil ministr „existuje ústavní právo svobody projevu, bez ohledu na to, zda se nám Salvinioho názory líbí či nelíbí“.

Salviniho mítink se bez ohledu na srážky na ulicích konal a on sám po něm prohlásil: „Je to neuvěřitelné, že starosta, který je navíc bývalý prokurátor, se postavil na stranu násilníků. Místo toho aby bojoval proti místnímu organizovanému zločinu. Ale já se nebojím a příště budu konat shromáždění na náměstí. Je mi jen líto těch policistů, kteří za 1200 euro měsíčně jsou terčem výrostků hledajících každou příležitost ke srážkám“.

Bývalý předseda Ústavního soudu Francesco Casavola (83), také obyvatel Neapole, komentoval: „De Magistrisovi se podařil mistrovský kousek – udělal ze Salviniho zastávce svobody a lidských práv. Zapomněl úplně na to, že jako starosta reprezentuje instituce a stát. A nesmí se nikdy dát na stranu násilníků. Naše demokracie utrpěla další ránu“.

De Magistris se hájí: „Je to vina ministra vnitra a prefekta, ke srážkám nemuselo dojít“.

Z NAŠICH POBOČEK

Moravskoslezská pobočka

- Ve spolupráci s Opavským filmovým klubem jsme zajistili lektorský úvod k zajímavé současné komedii režiséra Paola Virzi Šíleně št'astná.
- Náš volný cestopisný cyklus pokračoval v březnu představením jezera Garda a oblasti zvané Franciacorta. Prezentace s názvem Chutě a vůně východní Lombardie se ujal dr. Marcello Bolpagni a většina zúčastněných si dopřála také pro tuto akci speciálně připravené ossobuco s milánským rizotem.
- V kateřinské pobočce Knihovny Petra Bezruče v březnu a dubnu byla k vidění výstava klauzurních prací studentů Střední školy průmyslové a umělecké v Opavě. Jejich tématem bylo výtvarné ztvárnění Dantova Pekla a původně byly vytvořeny v rámci říjnového Týdne italského jazyka ve světě, na jehož průběhu měla naše pobočka výrazný podíl.
- Začátkem dubna jsme přivítali významného publicistu, který dlouhodobě působil v italské veřejnoprávní televizi RAI, pana Josefa Kašpara. Přednáška se jmenovala Čeká Itálii horké léto? a díky četným dotazům došlo na řadu různých témat, o nichž pan Kašpar pohovořil s hlubokou znalostí problematiky a s vtipem.
- V průběhu kulturního festivalu Další břehy byly promítnuty v dubnu tři italské filmy (Velká nádhera, Mládí a Bio Ráj), s jejichž propagací jsme pomáhali.
- Opavský filmový klub uvede v květnu jako připomenutí konce druhé světové války italský snímek Roberta Benigniho Život je krásný, od jehož premiéry uběhlo už neuvěřitelných dvacet let. Naše pobočka opět zajistí vedle propagace lektorský úvod.

- Stále probíhají kurzy italštiny s názvem Parliamo italiano! zaměřené především na nácvik konverzace, a to pro začátečníky a pokročilé.
- Sledujte naše webové stránky www.prateleitalie-msk.cz, které jsou průběžně aktualizovány a kde je možné najít všechny potřebné informace, pobočka je také dostupná na Facebooku.

V ČESKÉM KRUMLOVĚ SE ROZVINULY CHUTĚ ITÁLIE

V sobotu 29. dubna 2017 se v kouzelném Českém Krumlově chutnala „Itálie“. Sluníčko z Itálie dorazilo, a proto se tato výjimečná a pohodová akce mohla v nádherném prostředí Českého Krumlova uskutečnit.

Pro návštěvníky byla připravena ochutnávka vyhlášených delikates jako Pinsa Romana, pasta, grilovaná salsiccia, italská věhlasná vína, marmelády a další pochutiny.

K ochutnání byly speciality z mnoha koutů Itálie jako například ze Sicílie a Sardinie. Nechyběla ani zábavná lekce italštiny, hudební vystoupení Napoli Acustica nebo povídání o Chvilkách s Itálií s Ing. Pavlem Koppem. Připraveno bylo také speciální italské menu Marco Molesem v restauraci Retro Cafe. Marco Moles v průběhu dne připravil kachnu na pomerančích přímo před zraky diváků.

Návštěvníci také soutěžili o hodnotné ceny jako zapůjčení vozu od společnosti Auto Future, produkty značky Rio Mare, Lavazza a předměty města Český Krumlov. Na závěr dne byl v kině Luna k vidění italský film Youth (Mládí) od Paola Sorrentina.

Těšíme se na další zastávky v Hradci Králové, Praze a Brně.

Elektronické kontakty pobočných spolků Společnosti přátel Itálie

Společnost přátel Itálie se, tak jako všichni, postupně orientuje na elektronickou komunikaci a elektronická media. Máme internetové stránky, alespoň většina poboček, máme profily na FB, také většina poboček, a tradičně využíváme e-mail. Již dnes jsou všichni členové, jejichž e-mailové adresy máme, pravidelně informováni. Pokud od nás nedostáváte pravidelně informace, zřejmě nemáme Vaši aktuální e-mailovou adresu – pokud si přejete být informováni, sdělte nám ji. Pokud si naopak nepřejete být nadále informováni, sdělte nám to a Vaše e-mailová adresa bude z adresáře odstraněna.

V tabulce uvádíme webové a FB adresy – tedy u těch poboček, které je mají. Komunikace se členy již dlouho probíhá prostřednictvím uvedených elektronických medií. Proto od každého člena i každé pobočky uvítáme další informace, které pomohou rozšířit naši vzájemnou komunikaci i na členy, kteří nám doposud svoji e-mailovou adresu nesdělili, anebo naopak – neznaly webové a FB adresy.

Jistě všichni přivítáme jakoukoliv aktivitu členů, která oživí vzájemnou komunikaci. Může se projevit v diskusních fórech na FB, může se projevit posíláním a zveřejňováním vlastních fotografií, třeba z dovolené v Itálii, potravin v italských restauracích, a podobně. V budoucnu plánujeme otevření rubrik tematicky vymezených, na kterých se právě projeví individuální aktivita.

Kontakty

POBOČNÝ SPOLEK	WEB	FACEBOOK
Jihočeský	www.prateleitalie-jc.webnode.cz	Společnost přátel Itálie – jihočeská pobočka
Karlovarský	Společnost přátel Itálie – Karlovarský kraj
Hradec Králové	www.prateleitaliehk.cz	Společnost přátel Itálie – Hradec Králové
Jihomoravský	www.prateleitaliebrno.cz	Společnost přátel Itálie – Brno
Liberecký	Společnost přátel Itálie – pobočka Liberec
Moravskoslezský	www.prateleitalie-msk.cz	Moravskoslezská pobočka Společnosti přátel Itálie
Olomoucký	www.prateleitalie-ol.eu	Společnost přátel Itálie – Olomouc
Plzeňský	www.italstinaplzen.cz
Praha	www.prateleitalie.eu	Společnost přátel Itálie
Vysočina	www.pratele-italie-vysocina.webnode.cz	Společnost přátel Itálie Vysočina– amicitalia

17 | 6 | 2017

od 10.00 hodin

Náměstí Jiřího z Poděbrad
Atrium na Žižkově, Čajkovského 12
Kino AERO, Biskupcova 31

 Butterfly

Záštitu nad akcí převzal:

J. E. Aldo Amati, velvyslanec Italské republiky v České republice
Dot. Giovanni Sciola, ředitel Italského kulturního institutu v Praze
Petr Dostál, Společnost přátel Itálie
Kinský d'Al Borgo, a.s.
Mgr. Alexander Bellu, zástupce starostky městské části Praha 3
Italsko-česká obchodní a průmyslová komora
Ing. Pavel Zezula, honorární konzul Italské republiky v Brně

CHUŤ ITÁLIE 2017

ITALSKÉ DELIKATESY ■ VÍNO ■ KOKTEJLY ■ KÁVA ■ COOKING SHOW ■ TYPY CESTOVNÍCH KANCELÁŘÍ ■ UKÁZKOVÉ HODINY VÝUKY ITALSKÉHO JAZYKA ■ AUTOMOBILY ■ SLOSOVATELNÉ SOUTĚŽE ■ PROMÍTÁNÍ FOTOGRAFIÍ S VYPRÁVĚNÍM DIPLOMATA A FOTOGRAFA ING. PAVLA KOPPA „CHVILKY S ITÁLIÍ“ ■ HUDEBNÍ VYSTOUPENÍ GILIE CATANIE, PETRA ANDRŠE A ŽÁKŮ ČESKO-ITALSKÉHO JAZYKOVÉHO GYMNÁZIA PRAHA ■ VEČERNÍ UVEDENÍ FILMU „NAPROSTÍ CIZINCI“ V KINĚ AERO

Od 18.00 hodin jste zváni na promítání italského filmu **Naprostí cizinci** v Kině Aero, Biskupcova 31, Praha 3, **vstup volný**

www.butterfly-agency.cz | www.prateleitalie.eu

Projekt vznikl ve spolupráci s městkou částí Praha 3

Hlavní partner:

Partneři:

Díky do soutěží věnovaly:

Měsíční partneři:

OBSAH 2. ČÍSLA XXII. ROČNÍKU ZPRAVODAJE SPOLEČNOSTI PŘÁTEL ITÁLIE

1. Úvodem	1
2. Uhradili jste členský příspěvek na rok 2016 a 2017	2

OD NAŠICH PŘÍSPĚVATELŮ

3. Carlo Vender, čestný předseda Společnosti přátel Itálie, dovrřil 16. dubna devadesáté narozeniny	3
4. Nahá v barvách benátské renesance	4
5. Italský literární fenomén – Elena Ferrante a její Geniální přítelkyně	6
6. Jak se dostat na nejhezčí vyhlídku v Benátkách zadarmo a bez front?	8
7. Pietro Fratiglioni	10
8. Jak chutnala Itálie v Českých Budějovicích?	12
9. Politický systém italské První republiky	12

NÁŠ ŘÍMSKÝ SPOLUPRACOVNÍK DR. JOSEF KAŠPAR O SOUČASNÉM DĚNÍ V ITÁLII

11. V Itálii skončila jedna éra: Silvio Berlusconi prodal svůj slavný fotbalový klub	14
12. Berlusconi se vrací? Zatím zašel k McDonaldovi	16
13. Harakiri italského levého středu	16
14. Italský tisk: z vládní Demokratické strany se po rozkolu stala továrna na urážky	18
15. Italský Hollywood	19
16. Krátká bilance čtyřleté revoluce papeže Františka	21
17. Neapol – bitva při protestu proti šéfovi Ligy Severu	23

Z NAŠICH POBOČEK

18. Moravskoslezská pobočka	24
19. Tisková zpráva – Chut' Itálie – Český Krumlov	25

Na autorské a redakční přípravě tohoto čísla se podíleli

Jan Belardi, Josef Kašpar, Michaela Krčmová, Miloš Křepelka, Jan Kříž, Jaroslava Malá,
Mirka Nezvalová, Rostislav Pietropaolo, Eva Poddaná, Kvido Sandroni, Lenka Uchytílová

Technická spolupráce

Zdeněk Sladký

ZPRAVODAJ SPOLEČNOSTI PŘÁTEL ITÁLIE

Zapsán v evidenci periodického tisku pod číslem MK ČR E 14783

Vydává – Společnost přátel Itálie, zapsaný spolek, IČ: 00564842